

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2017/3

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2017 - 3

<p>Zaaknummer: 16/4002/GA en 16/4005/GA Datum uitspraak: 10 april 2017</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Klager is als gevolg van een mislag tijdens DV&O naar het verkeerde ziekenhuis vervoerd. Klagers klacht is gegrond verklaard. Er is nog geen beklagcommissie DV&O. Het verwijt van klager betreft feitelijk handelen van personeel van DV&O en is niet gericht tegen een beklagwaardige beslissing van de directeur. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>Blz. 6</p>
<p>Zaaknummer: 16/3758/GA Datum uitspraak: 23 maart 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Tegemoetkoming financieel; Telefoon</p>	<p>Gelet op signaal Mobifinder, klager niet piepvrij door de poort kwam en röntgenfoto, voldoende aannemelijk geworden dat klager een mobiele telefoon voorhanden heeft gehad, terwijl dat verboden is. De omstandigheid dat bij een endoscopisch onderzoek geen mobiele telefoon is aangetroffen, maakt dat niet anders. Beroep ongegrond. Indien er noodzaak en gelegenheid is, kan gedetineerde met zijn advocaat bellen. Aan dit recht is geen maximum aantal telefonische contacten verbonden. Dit beklagonderdeel gegrond, tegemoetkoming € 10,=.</p>	<p>Blz. 7</p>
<p>Zaaknummer: 16/3973/GM Datum uitspraak: 8 maart 2017</p>	<p>Medische verzorging behandeling</p>	<p>Onweersproken is dat klager eerder op medische indicatie zwaar volkorenbrood kreeg. Alvorens dit te stoppen had arts met klager moeten overleggen en naar geschikt alternatief moeten kijken. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming, maar in overweging wordt gegeven samen met klager te zoeken naar optimale behandeling gezien zijn klachten vanwege nu voorgeschreven Macrogol.</p>	<p>Blz. 9</p>

<p>Zaaknummer: 17/0832/GV</p> <p>Datum uitspraak: 13 april 2017</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Afwijzing verzoek strafonderbreking vanwege het belang van nabestaanden van slachtoffers en geschokte rechtsorde onvoldoende onderbouwd. Mate waarin rechtsorde is geschokt kan niet verklaard worden door het verwijt dat klager gemaakt kan worden, nu klager is veroordeeld voor een schuld delict. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 16/1660/GV (eindbeslissing)</p> <p>Datum uitspraak: 12 april 2017</p>	<p>Verlof incidenteel</p>	<p>Beroep van levenslanggestrafte gericht tegen afwijzing verzoek om incidenteel verlof gegrond verklaard. Klager, die inmiddels bijna 25 jaar is gedetineerd, heeft een gratieverzoek ingediend. Uit de thans verrichte onderzoeken komen geen contra-indicaties voor verlof naar voren. Niet uitgesloten is dat uit nog te verwachten rapportages inzake klagers behandeling belemmeringen of risico's naar voren komen die aan het daadwerkelijk verlenen van verloven in de weg staan. Opdracht aan Staatssecretaris tot het nemen van een nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 11</p>
<p>Zaaknummer: 16/3691/GV</p> <p>Datum uitspraak: 27 maart 2017</p>	<p>Verlof incidenteel</p>	<p>Staatssecretaris heeft beslissing op een verzoek van klager, levenslang gestraft, tot het (op termijn) verlenen van onbegeleid verlof aangehouden tot 1 juni 2017. Alle onder beveiliging genoten verloven zijn goed verlopen. Klager heeft belang bij onbegeleid verlof ivm positieve beoordeling van gratieverzoek. Bovendien heeft Staatssecretaris geen concrete criteria aangegeven waaraan klager moet voldoen om op termijn voor onbegeleid verlof in aanmerking te komen. Beslissing onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond en opdracht tot nemen van een beslissing binnen vier weken.</p>	<p>Blz. 12</p>

Zaaknummer: 17/0034/TA Datum uitspraak: 10 april 2017	Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel	Niet gebleken dat klagers stoornis hem ten tijde van beslissing zodanig onmiddellijk gevaar deed veroorzaken dat ogenblikkelijk ingrijpen met b-dwangbehandeling noodzakelijk was en dat beslissing a-dwangbehandeling niet kon worden afgewacht. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.	Blz. 15
Zaaknummer: 16/4102/TA Datum uitspraak: 13 maart 2017	Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel	Hoofd inrichting mag bij beslissing dwangmedicatie niet zonder meer afgaan op medisch oordeel arts, maar moet zich eigen oordeel vormen over niet-medische aspecten. Niet aannemelijk dat na separatie t.t.v. beslissing nog sprake was van onmiddellijk gevaar voor klager en anderen. Beroep ongegrond, om proces-economische redenen toekenning tegemoetkoming € 50,=	Blz. 18
Zaaknummer: 16/4138/TA Datum uitspraak: 7 maart 2017	Bezoek ; Post ; Tegemoetkoming financieel	Toezicht op post en bezoek routinematige uitvoering van algemeen beleid terwijl een op persoon van verpleegde toegespitste afweging dient te worden gemaakt a.d.h.v. concrete feiten en omstandigheden. Beroep gegrond nu die afweging niet is gemaakt, tegemoetkoming € 30,=	Blz. 21
Zaaknummer: 16/3837/TB - tussenbeslissing Datum uitspraak: 24 maart 2017	Plaatsing/ overplaatsing longstay	Tussenbeslissing aanhouding behandeling beroep tot rechtbank heeft beslist op vordering OvJ verlenging tbs. Klager wil zeker niet geplaatst worden op longstay. Beroepscommissie leest in aanhoudingsverzoek een verzoek om schorsing. Voorzitter schorst tenuitvoerlegging beslissing tot longstayplaatsing.	Blz. 22

<p>Zaaknummer: 16/2914/JB</p> <p>Datum uitspraak: 29 maart 2017</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Geen advies psychiater over noodzaak VIC-plaatsing. Pro justitia rapportage waarin advies over opleggen pij-maatregel wordt gegeven kan niet als recent advies psychiater over situatie t.t.v. behandeling tijdens die maatregel worden aangemerkt. Wel mogelijkheid nieuwe beslissing. Beroep gegrond, vernietiging beslissing, geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 23</p>
---	---	--	----------------

Zaaknummer:

16/4002/GA en 16/4005/GA

Datum uitspraak:

10 april 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Heddema, drs. H.A.
Selnick Marzullo, drs. M.J.
Boerhof, mr. R. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtster bij p.i.
Nieuwegein

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 60

Samenvatting:

Klager is als gevolg van een misslag tijdens DV&O naar het verkeerde ziekenhuis vervoerd. Klagers klacht is gegrond verklaard. Er is nog geen beklagcommissie DV&O. Het verwijt van klager betreft feitelijk handelen van personeel van DV&O en is niet gericht tegen een beklagwaardige beslissing van de directeur. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

Bij besluit van 19 juli 2010 is door de toenmalige Minister van Veiligheid en Justitie een Commissie van Toezicht ingesteld bij DV&O. Bij deze Commissie van Toezicht is nog geen beklagcommissie ingesteld die klachten over (uitvoerings-)beslissingen tijdens het vervoer zal beoordelen. Wetsvoorstel

33844, waarin onder meer de instelling van een dergelijke beklagcommissie zal worden geregeld, is sinds 2014 aanhangig bij de Tweede Kamer. Daarom kunnen gedetineerden op dit moment nog niet rechtstreeks een klacht indienen bij DV&O. In de huidige situatie wordt op grond van de Pbw beoordeeld of de directeur van de inrichting verantwoordelijk kan worden gehouden voor klachten die het gevolg zijn van het in opdracht van die directeur uitgevoerde vervoer.

Vaststaat dat klager op 30 mei 2016 als gevolg van een misslag tijdens DV&O naar het verkeerde ziekenhuis is vervoerd. Klager beklagt zich over het vervoer naar het verkeerde ziekenhuis. Het verwijt van klager betreft feitelijk handelen van personeel van DV&O. Dergelijk feitelijk handelen betreft geen beslissing als bedoeld in artikel 60 van de Pbw en klager kan derhalve niet worden ontvangen in zijn klacht. De beroepscommissie zal het beroep van de directeur daarom gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechtster vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk verklaren in zijn klacht. Zij zal het beroep van klager gericht tegen het niet toekennen van een tegemoetkoming ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

16/3758/GA

Datum uitspraak:

23 maart 2017

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bol, mr. A.T.
Mulders, M.J.
Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie p.i. Dordrecht

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Tegemoetkoming financieel; Telefoon

Artikelen:

Pbw art. 37, 39, 50, 51

Samenvatting:

Gelet op signaal Mobifinder, klager niet piepvrij door de poort kwam en röntgenfoto, voldoende aannemelijk geworden dat klager een mobiele telefoon voorhanden heeft gehad, terwijl dat verboden is. De omstandigheid dat bij een endoscopisch onderzoek geen mobiele telefoon is aangetroffen, maakt dat niet anders. Beroep ongegrond. Indien er noodzaak en gelegenheid is, kan gedetineerde met zijn advocaat bellen. Aan dit recht is geen maximum aantal telefonische contacten verbonden. Dit beklagonderdeel gegrond, tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot beklagnummer PD2015-762 overweegt de beroepscommissie als volgt. Vast staat

dat bij een inspectie met behulp van een Mobifinder (een apparaat waarmee mobiele telefoons kunnen worden gelokaliseerd) deze aangaf dat er sprake was van het gebruik van een mobiele telefoon in de cel van klager. Klager is hierop van zijn cel gehaald en gevisiteerd. Er werd niets aangetroffen. Ook is de cel van klager onderworpen aan een inspectie. Hierbij is geen mobiele telefoon gevonden. Aansluitend is klager op verzoek van het personeel gekleed door een detectiepoort gelopen. De poort "ging af" rond de heup en buikstreek van klager. Vervolgens is klager geheel naakt viermaal door de detectiepoort gelopen. Klager ging telkens niet "metaalvrij" door de poort. Hierop is de inrichtingsarts opgeroepen. Deze heeft beslist dat klager naar de spoedeisende hulp van het ziekenhuis moest vervoerd, omdat er een indicatie was dat klager een voorwerp in zijn lichaam had. In het ziekenhuis is een röntgenfoto van klager gemaakt die door drie klager begeleidende PIW-ers is bekeken en als volgt is beschreven: "Hierop was een voorwerp te zien met een lengte van om en nabij de 8 centimeter. Dit voorwerp had de contouren van een GSM (smartfoon). [...]"

Op basis van deze informatie heeft de directeur beslist klager een disciplinaire straf op te leggen. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de directeur hiertoe in redelijkheid kunnen beslissen, omdat voldoende aannemelijk geworden is dat klager daadwerkelijk een mobiele telefoon in de inrichting voorhanden heeft gehad, terwijl dat verboden is. De omstandigheid dat bij een endoscopisch onderzoek geen mobiele telefoon is aangetroffen, maakt dat niet anders.

De beroepscommissie acht aannemelijk geworden dat klager er op de een of andere manier in is geslaagd om na het nemen van de röntgenfoto, maar voor het inwendig onderzoek, de mobiele telefoon elders te verstoppen. Het vorenstaande vindt steun in de omstandigheid dat de p.i. op 12 oktober 2015 door het ziekenhuis is benaderd met de mededeling dat in het bed waarop klager op 3 oktober 2015 lag tussen twee matrassen en het hoofdbord een telefoon was gevonden.

Met betrekking tot het beklag gericht tegen het ondergaan van een onvrijwillige medische handeling (PD2015-763) overweegt de beroepscommissie dat hetgeen in beroep is aangevoerd niet tot een ander oordeel kan leiden dan die van de beklagcommissie. Hierbij merkt de beroepscommissie op dat de beslissing om klager te opereren een beslissing is van de ziekenhuisarts. Die beslissing is niet aan het oordeel van deze beroepscommissie onderworpen.

De beroepscommissie stelt vast dat de beklagcommissie geen uitspraak heeft gedaan op het beklag dat klager niet mocht bellen met zijn advocaat (PD2015-760). De beroepscommissie zal wegens proceseconomische redenen als eerste en enige instantie uitspraak doen. Ingevolge artikel 39, vierde lid, in verbinding met artikel 37, eerste lid onder i, van de Pbw wordt de gedetineerde in staat gesteld met zijn advocaat telefonisch contact te hebben, indien hiertoe de noodzaak en de gelegenheid bestaan. Uit het verslag van 5 oktober 2015 blijkt dat klager heeft gevraagd of hij

zijn advocaat mocht bellen. Dit werd klager niet toegestaan, omdat hij op 4 oktober 2015 ook al had gebeld met zijn advocaat. Dit is hem als volgt meegedeeld:

“De regel is dat er 1 maal per 7 dagen gebeld mag worden. ” [...] klager zei: “ik vraag gewoon normaal of ik mijn advocaat mag bellen. Ik heb hem nogmaals uitgelegd dat hij al gebeld heeft en niet meer mocht bellen.” Hierop zie hij: “krijg de kanker kankermongool” en bonkte met zijn vuist op zijn celluikje. [...] Daarna werd de regel weer uitgelegd en heeft klager weer scheldwoorden gebezigd.

De beroepscommissie stelt vast dat een verkeerd toetsingscriterium is gebruikt, waardoor klager niet in de gelegenheid is gesteld contact op te nemen met zijn advocaat. De wet stelt geen maximum per week aan het aantal telefonische contacten met een advocaat. Het zij herhaald: indien noodzaak en gelegenheid bestaan, wordt de gedetineerde in staat gesteld met zijn advocaat te bellen. Het beklag is daarom gegrond. Nu de gevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan te maken zijn, komt klager een tegemoetkoming toe. De beroepscommissie stelt deze vast op € 10,=.

Met betrekking tot het beklag met nummer PD2015-761 oordeelt de beroepscommissie dat klager niet heeft weersproken dat hij de piw-er heeft uitgescholden. De directeur heeft daarom in redelijkheid naar aanleiding van het verslag klager een disciplinaire straf kunnen opleggen. Het beroep is daarom ongegrond.

Zaaknummer:

16/3973/GM

Datum uitspraak:

8 maart 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Habryka, drs. K.M.P.A.M.
Ruissen, dr.ing. C.J.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Onweersproken is dat klager eerder op medische indicatie zwaar volkorenbrood kreeg. Alvorens dit te stoppen had arts met klager moeten overleggen en naar geschikt alternatief moeten kijken. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming, maar in overweging wordt gegeven samen met klager te zoeken naar optimale behandeling gezien zijn klachten vanwege nu voorgeschreven Macrogol.

Rechtsoverwegingen:

Onweersproken is dat klager eerder op medische indicatie (van dezelfde inrichtingsarts) zwaar volkorenbrood kreeg verstrekt en de verstrekking hiervan is stopgezet. De beroepscommissie is van oordeel dat de inrichtingsarts alvorens werd beslist de verstrekking van dat brood stop te zetten, samen met klager had dienen te overleggen en te kijken naar een

geschikt alternatief. Nu dit is nagelaten is de beroepscommissie van oordeel dat het niet langer voorschrijven en verstrekken van zwaar volkorenbrood aan klager dient te worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet geen aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager, maar geeft de inrichtingsarts in overweging om – gezien de klachten die klager ervaart van de thans voorgeschreven Macrogol – samen met klager te zoeken naar een optimale behandeling van klagers klachten.

Zaaknummer:

17/0832/GV

Datum uitspraak:

13 april 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking vanwege het belang van nabestaanden van slachtoffers en geschokte rechtsorde

onvoldoende onderbouwd. Mate waarin rechtsorde is geschokt kan niet verklaard worden door het verwijt dat klager gemaakt kan worden, nu klager is veroordeeld voor een schuld delict. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van vijftien maanden, wegens het overtreden van artikel 6 van de Wegenverkeerswet; het is aan klagers schuld te wijten dat een verkeersongeval heeft plaatsgevonden waardoor drie personen zijn gedood. De einddatum van zijn detentie is thans gesteld op 3 november 2017.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Artikel 40a van de Regeling bepaalt dat aan een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft strafonderbreking voor onbepaalde tijd kan worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat tenminste de helft van de straf is ondergaan. Aan deze strafonderbreking is de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de nota van toelichting bij dit artikel wordt duidelijk dat er redenen kunnen zijn die zich tegen het verlenen van een strafonderbreking verzetten. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld de belangen van de slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

De opneming van de mogelijkheid van strafonderbreking aan vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland vloeit voort uit de wijziging van de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling (Stb. 2011, 545). Op grond van artikel 15, derde lid, onder c, van het Wetboek van Strafrecht komen veroordeelde vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 niet (langer) in aanmerking voor de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Blijkens de toelichting bij deze wetswijziging is het doel van de strafonderbreking van artikel 40a van de Regeling om criminele vreemdelingen uit te zetten (Tweede Kamer 2010-2011, 32 319, nr. 8, p. 8 e.v.).

Klager zou, nu de Dienst Terugkeer en Vertrek heeft medegedeeld dat klagers vertrek uit Nederland mogelijk kan worden gerealiseerd, in beginsel in aanmerking kunnen komen voor strafonderbreking vanaf het moment dat hij de helft van zijn straf heeft ondergaan. Dit is het geval per 24 maart 2017.

De Staatssecretaris heeft klagers verzoek om strafonderbreking afgewezen vanwege het belang van de nabestaanden van de slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde is geschokt door het gepleegde delict. De beroepscommissie acht deze gronden onvoldoende onderbouwd. Hoewel de beroepscommissie de overwegingen van de Staatssecretaris zo begrijpt dat deze het in het belang van de nabestaanden acht dat de veroordeelde een groter gedeelte van

zijn straf in Nederland ondergaat, weegt dit belang naar het oordeel van de beroepscommissie niet op tegen het belang van klager bij strafonderbreking. Ten aanzien van de door de Staatssecretaris aangevoerde grond van de geschokte rechtsorde, overweegt de beroepscommissie dat de mate waarin de rechtsorde is geschokt niet verklaard kan worden door het verwijt dat klager gemaakt kan worden, nu het delict waarvoor klager is veroordeeld een schuld delict betreft. Gelet op het vorenstaande kan de bestreden beslissing wegens een motiveringsgebrek niet in stand blijven. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De beslissing van de Staatssecretaris zal worden vernietigd en de Staatssecretaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak en binnen een termijn van een week na ontvangst van deze uitspraak. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

16/1660/GV

Datum uitspraak:

12 april 2017

Beroepscommissie:

Korthals Altes, mr. W.F.
Bas, mr. C.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Boerhof, mr.

Trefwoorden:

Verlof incidenteel

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 21

Samenvatting:

Beroep van levenslanggestrafte gericht tegen afwijzing verzoek om incidenteel verlof gegrond verklaard. Klager, die inmiddels bijna 25 jaar is gedetineerd, heeft een gratieverzoek ingediend. Uit de thans verrichte onderzoeken komen geen contra-indicaties voor verlof naar voren. Niet uitgesloten is dat uit nog te verwachten rapportages inzake klagers behandeling belemmeringen of risico's naar voren komen die aan het daadwerkelijk verlenen van verloven in de weg staan. Opdracht aan Staatssecretaris tot het nemen van een nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft inmiddels op een (beperkt) aantal terreinen resocialisatieactiviteiten ontplooid. Aan de orde is de vraag of incidenteel verlof, met inachtneming van alle in aanmerking komende belangen, noodzakelijk wordt geacht in het kader van de resocialisatie van klager.

4.2. De beroepscommissie heeft reeds in haar tussenbeslissing van 31 augustus 2016 gewezen op het belang van deelname aan resocialisatieactiviteiten voor een zorgvuldige voorbereiding van een gratieverzoek van een levenslanggestrafte. Deelname aan dergelijke activiteiten is van belang voor de beoordeling van een ingediend gratieverzoek, zoals in het geval van klager, die inmiddels bijna 25 jaar is gedetineerd. Tot die activiteiten behoort tevens het verlenen van verlof.

Hoewel nog niet met de door het PBC voor klager noodzakelijk geachte gedragsinterventies is aangevangen, komen uit het reclasseringsrapport, het slachtoffer-nabestaandenonderzoek, het NIFP-rapport, noch anderszins uit de stukken (structurele) contra-indicaties voor verlof naar voren. De Staatssecretaris heeft niet, althans onvoldoende, onderbouwd waarom klagers belang bij verlof in deze omstandigheden niet zwaarder weegt dan het maatschappelijke belang bij een ongestoorde tenuitvoerlegging van de straf.

4.3 Bij deze stand van zaken is het dan ook niet langer redelijk klager verlof te onthouden. Hierbij is in aanmerking genomen dat verlof indien nodig onder bewaking of begeleiding kan plaatsvinden. Verlof dient van klagers resocialisatieplan deel uit te maken. De invulling van de verloven, naar aard en frequentie, dient in dat plan te worden opgenomen. Daarbij acht de beroepscommissie aangewezen dat klager binnen drie maanden na de datum van de onderhavige uitspraak zijn eerste incidenteel verlof heeft genoten.

4.4 De beroepscommissie gaat er bij haar oordeel vanuit dat klager per tussenrapportage inzake zijn behandeling bij het DOK, die naar verwachting (spoedig) zal worden hervat, toestemming zal verlenen voor het verstrekken daarvan aan de DJI en de Staatssecretaris. Niet uitgesloten is immers dat daaruit belemmeringen of risico's naar voren komen die aan het daadwerkelijk verlenen van verloven, waaronder ook het eerste incidenteel

verlof, in de weg staan.

4.5. Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren.

Zaaknummer:

16/3691/GV

Datum uitspraak:

27 maart 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof incidenteel

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting art. 21

Samenvatting:

Staatssecretaris heeft beslissing op een verzoek van klager, levenslang gestraft, tot het (op termijn) verlenen van onbegeleid verlof aangehouden tot 1 juni 2017. Alle onder beveiliging genoten verloven zijn goed verlopen. Klager heeft belang bij onbegeleid verlof ivm positieve beoordeling van gratieverzoek. Bovendien heeft Staatssecretaris geen concrete criteria aangegeven waaraan klager moet voldoen om op termijn voor onbegeleid verlof in aanmerking te komen. Beslissing onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond en opdracht tot nemen van een beslissing binnen vier weken.

Rechtsoverwegingen:

Achtergrond

Klager is sinds 9 oktober 1987 gedetineerd. Hij is bij arrest van 30 januari 1989 in hoger beroep veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, wegens het medeplegen van doodslag en drievoudige moord. Op 5 december 1989 is het arrest onherroepelijk geworden.

Bij uitspraak van 19 mei 2015 heeft de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen de beslissing van 1 september 2014 strekkende tot afwijzing van klagers verzoek om verlof gegrond verklaard, de bestreden beslissing vernietigd en de Staatssecretaris opgedragen om binnen een termijn van twee maanden een nieuwe beslissing te nemen toegespitst op incidenteel verlof, in het kader van de resocialisatie van klager en als onderdeel van zijn detentieplan (RSJ 19 mei 2015, 14/3242/GV eindbeslissing).

Op 8 juli 2015 heeft de Staatssecretaris beslist dat in klagers detentieplan wordt opgenomen dat tweemaal per jaar op klagers verzoek aan klager incidenteel verlof kan worden verleend, onder de voorwaarde dat het verlof niet langer dan acht uur per dag duurt, het altijd onder bewaking van minimaal twee personen zal plaatsvinden en tussen het verlof en het vorige verlof altijd minimaal vier maanden zit.

Bij uitspraak van 22 september 2015 heeft de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen bovengenoemde beslissing ongegrond verklaard (RSJ 22 september 2015, 15/2291/GV). De beroepscommissie achtte de frequentie

van tweemaal per jaar (een verzoek tot) incidenteel verlof voor de duur van acht uur evenals de beslissing dat het verlof altijd onder bewaking dient plaats te vinden niet op voorhand onredelijk of onbillijk, noch in strijd met het bepaalde in het EVRM. Zij overwoog daarbij dat een concrete toetsing pas plaats kan vinden indien sprake is van een (afwijzende) beslissing op een verzoek om verlof en dat bij deze toetsing het verloop van een eerder verlof dan wel van eerdere verloven kan worden betrokken. Verder overwoog de beroepscommissie dat zij er vanuit ging dat waar sprake is van een dynamisch proces het detentieplan tussentijds kan worden bijgesteld.

In RSJ 29 juni 2016, 16/1416/GV heeft de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen de beslissing tot afwijzing van zijn verzoek om incidenteel verlof op 29 april 2016 ongegrond verklaard.

Inhoudelijk

Uit de stukken volgt dat klager de Staatssecretaris bij brief van 15 juli 2016 in het kader van zijn resocialisatie heeft verzocht hem op termijn onbegeleid verlof te verlenen en aan te geven aan welke voorwaarden moet worden voldaan om een dergelijk verlof te verkrijgen.

Bij brief van 24 oktober 2016 heeft de Staatssecretaris beslist dat, gelet op het goede verloop van de verloven en het advies van het Gerechtshof Den Haag van 27 juni 2016, het aantal verloven zal worden uitgebreid. Het wordt klager toegestaan viermaal per jaar een verzoek om verlof in te dienen. Tussen het verlof en het vorige verlof dient altijd

minimaal twee maanden te zitten. De duur van het verlov wordt uitgebreid van acht naar tien uur. De Staatssecretaris acht het nog te vroeg aan klager onbegeleid verlov te verlenen en zal het verzoek in zoverre aanhouden tot 1 juni 2017 ten einde te bezien of binnen het maximum van vier keer incidenteel verlov per jaar aanleiding bestaat over te gaan tot het verlenen van onbegeleid verlov.

Op grond van artikel 72, tweede lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht tegen een hem betreffende beslissing aangaande verlov, voor zover hiertegen geen beklag ingevolge artikel 60, eerste en tweede lid, openstaat, een met redenen omkleed beroepschrift in te dienen bij de commissie, bedoeld in artikel 73, eerste lid.

Nu klager in zijn brief van 15 juli 2016 heeft verzocht om op termijn aan hem onbegeleid verlov te verlenen en de Staatssecretaris heeft aangegeven dat eerst meer ervaring moet worden opgedaan met begeleid verlov, is de beroepscommissie van oordeel dat de brief van 24 oktober 2016 kan worden aangemerkt als een beslissing aangaande verlov. Klager kan dan ook worden ontvangen in zijn beroep.

De beroepscommissie stelt op grond van de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen vast dat de (onder beveiliging genoten) zeven verloven van klager goed zijn verlopen en dat daaruit geen belemmeringen of risico's naar voren zijn gekomen die in de weg zouden kunnen staan aan het verlenen van onbegeleid verlov. De

beroepscommissie stelt verder vast dat in oktober 2016 door de Staatssecretaris geen helderheid is gegeven over de concrete criteria waaraan klager moet voldoen om op termijn in aanmerking te komen voor onbegeleid verlov en dat die helderheid er thans nog steeds niet is. Noch in het detentieplan van klager noch anderszins is een traject uitgestippeld dat aangeeft op welke termijn, onder welke voorwaarden en met welke opbouw in de verloven klager zou kunnen rekenen op onbegeleid verlov. Dit terwijl klager, die inmiddels ruim 29 jaar in detentie verblijft, een groot belang heeft bij onbegeleid verlov in verband met een positieve beoordeling van zijn gratieverzoek. In dit verband is van belang dat het gerechtshof Den Haag op 27 juni 2016 in het kader van het zesde gratieverzoek van klager een advies heeft uitgebracht waarin onder meer wordt overwogen dat "...het hof van oordeel is dat daarmee (onbegeleid verlov bc) eerst verdere vooruitgang dient te worden geboekt alvorens zou kunnen worden geoordeeld dat met voortzetting van de gevangenisstraf niet langer enig met de strafrechtstoepassing na te streven doel in redelijkheid wordt gediend."

Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft geen zorgvuldige belangenafweging plaats gevonden, althans is niet onderbouwd waarom klagers belang bij onbegeleid verlov thans niet zwaarder weegt dan het maatschappelijke belang bij een ongestoorde tenuitvoerlegging van de straf. Voorts is de beslissing van de Staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd ten aanzien van de voorwaarden waaraan klager

moet voldoen om in aanmerking te komen voor ongebeleid verlof. Gelet hierop moet de beslissing van de Staatssecretaris om tot 1 juni 2017 te wachten met een beslissing over ongebeleid verlof aan klager als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/0034/TA

Datum uitspraak:

10 april 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Boer, J.G.J. de
Korvinus, mr. C.F.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Kijvelanden te Poortugaal

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 16b onder b

Samenvatting:

Niet gebleken dat klagers stoornis hem ten tijde van beslissing zodanig onmiddellijk gevaar deed veroorzaken dat ogenblikkelijk ingrijpen met b-dwangbehandeling noodzakelijk was en dat beslissing a-dwangbehandeling

niet kon worden afgewacht. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Op 30 mei 2016 heeft het hoofd van de inrichting beslist ten aanzien van klager b-dwangbehandeling voor de duur van een jaar toe te passen. Bij uitspraak RSJ 31 oktober 2016, 16/2220/TA heeft de beroepscommissie klagers beroep en beklag gericht tegen de beslissing van 30 mei 2016 gegrond verklaard. Op 8 november 2016 heeft het hoofd van de inrichting opnieuw beslist ten aanzien van klager b-dwangbehandeling toe te passen; dit keer voor de duur van een half jaar. De schorsingsvoorzitter heeft bij uitspraak RSJ 14 november 2016, 16/3795/STA de tenuitvoerlegging van de beslissing van 8 november 2016 geschorst in afwachting van de uitspraak van de beklagcommissie. De beklagcommissie heeft bij uitspraak van 29 december 2016 het beklag van klager tegen de beslissing van 8 november 2016 ongegrond verklaard.

De bestreden beslissing tot toepassing van b-dwangbehandeling van 8 november 2016 is mede gebaseerd op de 'verklaring noodzakelijkheid b-dwangbehandeling' van 7 november 2016, opgesteld door psychiater P. en arts in opleiding tot psychiater V. Vast staat dat deze verklaring niet door de psychiaters was ondertekend op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Hoewel in het algemeen geldt dat een verklaring door de opsteller(s) daarvan moet worden ondertekend, verbindt de beroepscommissie aan de omstandigheid dat de bestreden beslissing mede is

genomen op basis van een niet door de psychiaters ondertekende verklaring geen rechtsgevolgen, nu het opstellen en overleggen van een ondertekende verklaring van een psychiater, anders dan bij een beslissing tot a-dwangbehandeling, bij een beslissing tot b-dwangbehandeling geen wettelijk vereiste is.

Ingevolge artikel 16b Bvt kan het hoofd van de inrichting als uiterste middel beslissen tot het toepassen van dwangbehandeling:

- a. indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen (de zogenoemde a-dwangbehandeling);
- b. indien dit naar het oordeel van een arts – in een tbs-kliniek zal dit doorgaans een psychiater zijn – volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde binnen de inrichting doet veroorzaken, af te wenden (de zogenoemde b-dwangbehandeling).

Uit onderdeel 1.4.3 van de nota van toelichting bij het 'Besluit van 8 maart 2013 tot wijziging van [...] het Reglement verpleging ter beschikking gestelden [...] in verband met de verruiming van de mogelijkheid onvrijwillige geneeskundige behandeling te verrichten' volgt dat het bij b-dwangbehandeling dient te gaan om een situatie waarin sprake is van (dreiging van) een onmiddellijk (uit de stoornis voortvloeiend) gevaar binnen de inrichting. B-dwangbehandeling is er derhalve voor die situaties

waarin ogenblikkelijk ingrijpen met dwangbehandeling noodzakelijk is. Bij a-dwangbehandeling gaat het, zo volgt uit onderdeel 1.4.4 van voornoemde nota, om een situatie waarin wel sprake is van een (uit de stoornis voortvloeiend) gevaar, maar niet van een (uit de stoornis voortvloeiend) onmiddellijk (dreigend) gevaar.

A-dwangbehandeling is er derhalve voor die situaties waarin ingrijpen met dwangbehandeling noodzakelijk is, maar niet ogenblikkelijk dient te geschieden. Zowel de a-dwangbehandeling als de b-dwangbehandeling kan worden ingezet in verband met gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde binnen de inrichting doet veroorzaken. Het gevaar als vermeld in artikel 16b, onder a. en b., Bvt is nader gedefinieerd in artikel 1, onder t., Bvt. Deze gevaren gelden voor zowel de a-dwangbehandeling als de b-dwangbehandeling.

Uit de zich in het dossier bevindende stukken komt het volgende naar voren. Klager is gediagnosticeerd met schizofrenie. Als klager niet adequaat is ingesteld op medicatie, wordt bij hem een floride psychotisch beeld met wanen over straling, bizar gedrag en hallucinaties waargenomen. Op 24 oktober 2016 heeft klager het laatste Haldol-depot in het kader van de eerdere b-dwangbehandeling gehad. Op dat moment was klagers toestandbeeld als gevolg van de toegediende antipsychotica stabiel. Ten tijde van de bestreden beslissing (8 november 2016) was evenwel sprake van een lichte achteruitgang en vertoonde klager al enkele psychotische symptomen.

Zo vermeed hij contact en was hij niet open over zijn belevingen, waardoor hij voor het behandelteam moeilijk in te schatten was. Klager had te kennen gegeven vrijwillig Haldol in te zullen nemen, maar het behandelteam had ten tijde van de bestreden beslissing, mede gelet op de achteruitgang van en eerdere ervaringen met klager alsmede zijn gebrek aan ziekte-inzicht, geen vertrouwen in klagers medicatietrouw. De verwachting was dat als klager geen medicatie zou innemen, hij in zeer korte tijd (verder) psychotisch zou ontregelen. Mede gelet op klagers indexdelict – het uit het niets en zonder enige aanleiding neersteken van een onbekende man, gepleegd onder invloed van psychotische belevingen – was het de inschatting dat, als sprake is van een ernstige psychotische ontregeling bij klager, er een groot risico bestaat dat hij op zeer korte termijn een geweldsdelict pleegt. Gezien het vorenstaande werd het zo snel mogelijk (her)starten van b-dwangbehandeling noodzakelijk geacht. Ten tijde van de bestreden beslissing was er weliswaar nog geen agressief gedrag waargenomen, maar het indexdelict kende ook geen aanloop met verbale agressie of dreigend gedrag. Voorafgaand aan de vorige beslissing tot b-dwangbehandeling is klager een maatregel inhoudende dat hij de afdeling niet zonder begeleiding mag verlaten opgelegd. Hoewel deze maatregel het gevaar enigszins inperkte, verminderden de symptomen van klagers stoornis hierdoor niet. Een kamerafzondering is overwogen, maar niet opgelegd, omdat klager dan minder in het zicht van het personeel verblijft en daardoor minder goed in te schatten is. De b-dwangbehandeling is voor een

periode van zes maanden opgelegd, waarin klager tweewekelijks wordt besproken in de commissie onvrijwillige behandeling, omdat een dergelijke periode ten minste nodig zal zijn om het onmiddellijke gevaar dat de stoornis van de geestvermogens klager doet veroorzaken af te wenden.

Op grond van het vorenstaande acht de beroepscommissie aannemelijk dat, als klagers stoornis van de geestvermogens niet met antipsychotica wordt behandeld, dit ertoe kan leiden dat hij ernstig psychotisch decompenseert, hetgeen weer met zich meebrengt dat er een aanzienlijk risico op gewelddadig gedrag (gevaar als bedoeld in artikel 1, onder t tweede lid sub a, Bvt) ontstaat. De beroepscommissie begrijpt dat het voor de inrichting lastig in te schatten is hoe spoedig bij klager, als hij geen medicatie inneemt, psychotische decompensatie optreedt en mitsdien hoe spoedig een gevaar als voormeld zich zou kunnen verwezenlijken. Echter, niet aannemelijk is geworden dat ten tijde van de bestreden beslissing sprake was van een dusdanig ernstige psychotische ontregeling bij klager dat de stoornis van zijn geestvermogens hem op dat moment een zodanig onmiddellijk (dreigend) gevaar voor anderen deed veroorzaken dat het volstrekt noodzakelijk was om ogenblikkelijk in te grijpen met dwangbehandeling. Bij dit oordeel heeft de beroepscommissie in aanmerking genomen dat ten tijde van de bestreden beslissing (8 november 2016) – op dat moment had klager al ruim twee weken geen antipsychotica ingenomen – slechts sprake was van ‘een lichte achteruitgang’ en ‘enkele psychotische symptomen’, terwijl uit

de stukken blijkt dat het risico op het vertonen van onvoorspelbaar gevaarlijk gedrag jegens anderen vooral groot is als sprake is van een ernstige psychotische ontregeling.

Gelet op het hiervoor overwogene is het de beroepscommissie niet gebleken dat sprake was van een zodanig onmiddellijk (dreigend) gevaar dat een beslissing over het al dan niet toepassen van a-dwangbehandeling niet kon worden afgewacht. Overigens wijst de beroepscommissie erop dat, indien tijdens een 'opstartprocedure a-dwangbehandeling' zou blijken dat toch ogenblikkelijk medicamenteus ingrijpen noodzakelijk is omdat een onmiddellijk uit de stoornis voortvloeiend gevaar zich openbaart, de inrichting kan beslissen b-dwangbehandeling toe te passen om het onmiddellijke gevaar te doen afnemen in afwachting van de beslissing tot het al dan niet toepassen van a-dwangbehandeling.

Voorts overweegt de beroepscommissie dat zij niet inziet hoe gedurende een periode van een half jaar sprake zou kunnen zijn van een onmiddellijk (dreigend) gevaar, te meer nu eerder is gebleken dat klagers toestandsbeeld na inname van antipsychotica stabiel(er) wordt. Indien dwangbehandeling met medicatie voor een langere periode noodzakelijk wordt geacht – zoals in de onderhavige situatie het geval is – ligt een a-dwangbehandeling meer voor de hand dan een b-dwangbehandeling. B-dwangbehandeling moet naar het oordeel van de beroepscommissie eerder worden gezien als 'noodmedicatie' die zo kort mogelijk wordt ingezet en tot doel

heeft onmiddellijk gevaar af te wenden, eventueel om de periode tot aan de beslissing over het al dan niet toepassen van a-dwangbehandeling te kunnen overbruggen.

Gelet op al het vorenstaande komt de beroepscommissie tot het oordeel dat de beslissing om ten aanzien van klager b-dwangbehandeling toe te passen niet als redelijk en billijk kan worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden, ziet de beroepscommissie aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen. Zij stelt de hoogte daarvan vast op € 50,=.

Zaaknummer:

16/4102/TA

Datum uitspraak:

13 maart 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Boer, prof.dr. F.
Korvinus, mr. C.F.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Kijvelanden

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Bvt art. 26

Samenvatting:

Hoofd inrichting mag bij beslissing dwangmedicatie niet zonder meer afgaan op medisch oordeel arts, maar moet zich eigen oordeel vormen over niet-medische aspecten. Niet aannemelijk dat na separatie t.t.v. beslissing nog sprake was van onmiddellijk gevaar voor klager en anderen. Beroep ongegrond, om proces-economische redenen toekenning tegemoetkoming € 50,=

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 26, eerste lid, Bvt kan het hoofd van de inrichting een verpleegde verplichten te gedogen dat ten aanzien van hem een bepaalde geneeskundige handeling wordt verricht, niet zijnde een behandeling als bedoeld in artikel 16b, onder a of b, Bvt, indien die handeling naar het oordeel van een arts volstrekt noodzakelijk is ter afwending van gevaar voor de gezondheid of de veiligheid van de verpleegde of van anderen. Blijkens onderdeel 1.4.4 van de nota van toelichting bij het 'Besluit van 8 maart 2013 tot wijziging van [...] het Reglement verpleging ter beschikking gestelden [...] in verband met de verruiming van de mogelijkheid onvrijwillige geneeskundige behandeling te verrichten' moet het gevaar als vermeld in artikel 26 Bvt onmiddellijk zijn. Uit de nadere reactie van het hoofd van de inrichting van 23 februari 2017 volgt dat in klagers behandelplan niet was opgenomen dat, indien noodzakelijk, onder dwang medicatie ten aanzien van hem kon worden

toegediend. Van een geneeskundige behandeling als bedoeld in artikel 16b, onder a of b, Bvt is dan ook geen sprake. Artikel 26 Bvt vormt derhalve de grondslag voor de bestreden beslissing tot dwangmedicatie.

Een beslissing als bedoeld in artikel 26, eerste lid, Bvt kan door het hoofd van de inrichting worden genomen, nadat de arts heeft geoordeeld dat dit volstrekt noodzakelijk is. Bij de afweging of een beslissing op grond van artikel 26 Bvt al dan niet moet worden genomen betreft het hoofd van de inrichting het oordeel van de arts (in dit geval de psychiater). Het hoofd van de inrichting kan zich evenwel niet enkel en alleen verlaten op het oordeel van de arts, aangezien hij, en niet de arts, degene is die in dit kader beslissingsbevoegd is. Het hoofd van de inrichting dient zich naar het oordeel van de beroepscommissie een zelfstandig oordeel te vormen – waarbij hij wel het oordeel van de arts kan betrekken – over de niet-medische aspecten van een beslissing als bedoeld in artikel 26 Bvt, zoals de aanwezigheid en de onmiddellijkheid van het gevaar alsmede de proportionaliteit en de subsidiariteit. Voor wat betreft de evident medische aspecten van een dergelijke beslissing, zoals de aard, de vorm en de dosis van de toe te dienen medicatie, mag het hoofd van de inrichting uiteraard wel zonder meer afgaan op het oordeel van de arts.

Uit de schriftelijke mededeling van de bestreden beslissing en de schriftelijke toelichting namens het hoofd van de inrichting van 27 oktober 2016, waarvan de inhoud door of namens klager niet of nauwelijks is weersproken, blijkt het

volgende. Voorafgaand aan de bestreden beslissing bestonden er twijfels over de medicatie-inname door klager, mede omdat er bij hem een duidelijke gedragsverandering en een toename van spanningen waarneembaar was. Op 4 oktober 2016 heeft klager, die op dat moment afgezonderd was in zijn kamer, zijn patioment afgebroken om koffie te gaan zetten. Aangezien dit niet de bedoeling is tijdens afzondering, heeft het personeel klager meermalen verzocht naar zijn kamer te gaan. Klager heeft deze aanwijzingen eerst geweigerd op te volgen, maar is, nadat het personeel had aangekondigd alarm te zullen maken, alsnog naar zijn kamer gegaan. Direct nadat hij ingesloten was in zijn kamer heeft hij verzocht zijn advocaat te mogen bellen. Het personeel heeft gezegd weldra bij klager langs te zullen komen. Daarop begon klager voorwerpen (glas en bekers) tegen de binnenkant van zijn kamerdeur te gooien. Via het luikje heeft een personeelslid klager gevraagd te kalmeren, maar klager was uit contact en heeft het personeelslid uitgescholden. Klager bleef verder gaan met het gooien van voorwerpen. Nadat klager nogmaals via het luikje was benaderd kalmeerde hij kortstondig, maar snel daarna begon hij weer met voorwerpen te gooien, te schreeuwen en harde muziek te draaien. Nu klager volledig uit contact was, een kille houding aannam en niet tot bedaren te brengen was en zijn kamer vol lag met glasscherven is besloten klager te separeren.

De psychiater had, zo volgt uit de schriftelijke mededeling van de bestreden beslissing, het vermoeden dat sprake was van een psychotische

ontregeling bij klager. Gelet hierop heeft de psychiater geoordeeld dat toediening aan klager van antipsychotica met een kalmerend effect per injectie volstrekt noodzakelijk was ter afwending van gevaar voor de gezondheid en veiligheid van klager en anderen. Het enkel separeren van klager was volgens de psychiater niet voldoende om dit gevaar af te wenden.

Vrijwel direct nadat klager was overgebracht naar de separeerruimte is ten aanzien van klager de bestreden dwangmedicatie toegepast.

Door en namens klager is zowel in beklag als in beroep aangevoerd dat klager tijdens zijn overbrenging naar de separeerruimte niet agressief is geweest en dat hij in de separeerruimte rustig was en kalm op zijn bed is gaan zitten in afwachting van het hoofd van de inrichting. Het vorenstaande is in beklag noch in beroep namens het hoofd van de inrichting weersproken, hetgeen er in dit geval toe leidt dat de beroepscommissie uitgaat van de juistheid van hetgeen door en namens klager op dit punt is aangevoerd.

Hoewel aannemelijk is dat klager voorafgaande aan zijn separatie onmiddellijk gevaar voor zijn eigen gezondheid en veiligheid alsmede voor die van anderen (met name personeelsleden) veroorzaakte, is het de beroepscommissie niet aannemelijk geworden dat klagers gedrag na zijn overbrenging naar de separeerruimte, en dus ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, nog steeds zodanig was dat daarvan een onmiddellijk gevaar voor de gezondheid en veiligheid van hemzelf en/of anderen uitging. Nu

dus ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake (meer) was van een onmiddellijk gevaar als bedoeld in artikel 26 Bvt en het minder ingrijpende middel van separatie nog niet volledig was beproefd – welke twee aspecten binnen beslissingsbevoegdheid van het hoofd van de inrichting vallen – is de beroepscommissie van oordeel dat het hoofd van de inrichting in redelijkheid niet heeft kunnen beslissen dat het volstrekt noodzakelijk was om klager direct na zijn separatie te verplichten te gedogen dat ten aanzien van hem medicatie per injectie werd toegediend.

Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met aanvulling van de gronden.

Gebleken is dat de beklagcommissie zich nog niet heeft uitgelaten over het (eventueel) toekennen van een tegemoetkoming aan klager. Om proceseconomische redenen zal de beroepscommissie zich als eerste en enige instantie uitlaten over de vraag of klager een tegemoetkoming toekomt vanwege de gegrondverklaring van zijn beklag. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Zij bepaalt de hoogte daarvan op € 50,=.

Zaaknummer:

16/4138/TA

Datum uitspraak:

7 maart 2017

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Bos, drs. W.A.Th.
Niederer, mr. J.M.L.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij FPC
De Kijvelanden te Poortugaal

Trefwoorden:

Bezoek ; Post ; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Bvt art. 35, 37

Samenvatting:

Toezicht op post en bezoek
routinematige uitvoering van algemeen
beleid terwijl een op persoon van
verpleegde toegespitste afweging
dient te worden gemaakt a.d.h.v.
concrete feiten en omstandigheden.
Beroep gegrond nu die afweging niet is
gemaakt, tegemoetkoming € 30,=

Rechtsoverwegingen:

a en b:

Op de afdeling waar klager verbleef,
wordt het beleid gehanteerd dat bij een
positieve urinecontrole afdelingsarrest
wordt opgelegd en toezicht wordt
uitgeoefend op post en bezoek. Dit
beleid geldt voor iedere verpleegde
die een positieve score heeft bij
een urinecontrole, tenzij bijzondere

omstandigheden reden geven de ordemaatregelen niet op te leggen. Dit beleid is ingevoerd in april 2016 naar aanleiding van (eerdere) voorvallen waarbij klager niet betrokken was.

Aan klager zijn, naast het afdelingsarrest waartegen zijn beroep niet is gericht, de ordemaatregelen toezicht op post en toezicht op bezoek opgelegd. Beide maatregelen betreffen naar het oordeel van de beroepscommissie een routinematige uitvoering van algemeen beleid. Daarmee wordt eraan voorbijgegaan dat bij een beslissing tot oplegging van een maatregel waardoor het contact met de buitenwereld wordt beperkt, een op de persoon van de verpleegde toegespitste afweging dient te worden gemaakt aan de hand van de concrete feiten en omstandigheden van het geval. Nu dit niet is geschied, zal de beroepscommissie het beroep op dit punt gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechtter vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Zij kent klager ter zake een tegemoetkoming toe van € 30,=.

c:
Klager heeft op verscheidene afdelingen diverse agressieve incidenten veroorzaakt. Gelet op klagers pathologie en de noodzaak van een zeer intensieve begeleiding die hem, naar aannemelijk is geworden, alleen op een afdeling voor intensieve zorg kan worden geboden, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing klager naar de afdeling voor intensieve zorg terug te plaatsen niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Zij zal derhalve het beroep op dit punt ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie

bevestigen met deels wijziging van de gronden.

Zaaknummer:

16/3837/TB - tussenbeslissing

Datum uitspraak:

24 maart 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Waarden, mr. A. van
Wouda, drs. J.E.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing longstay

Artikelen:

Bvt art 11, 69 lid 4 jo. 64

Samenvatting:

Tussenbeslissing aanhouding behandeling beroep tot rechtbank heeft beslist op vordering OvJ verlenging tbs. Klager wil zeker niet geplaatst worden op longstay. Beroepscommissie leest in aanhoudingsverzoek een verzoek om schorsing. Voorzitter schorst tenuitvoerlegging beslissing tot longstayplaatsing.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie ziet in de ter zitting gegeven toelichting aanleiding de behandeling van het beroep aan te houden totdat de rechtbank Noord-Holland op de vordering van de officier van justitie van 22 november 2016 tot het verlengen van klagers terbeschikkingstelling zal hebben beslist. Op dat moment is duidelijk of de rechtbank klagers

terbeschikkingstelling voorwaardelijk zal beëindigen dan wel de mogelijkheid van een voorwaardelijke beëindiging door de reclassering nader zal doen onderzoeken waarbij in dat laatste geval de rechtbank de uiteindelijke beslissing op de vordering van de officier van justitie zal aanhouden; dan wel tot verlenging van de tbs besluit.

Uit de door klager ter zitting gegeven toelichting is de beroepscommissie gebleken dat klager zeker niet wil worden geplaatst in een longstayvoorziening, wat er ook zij van zijn ervaringen in FPC Dr. S. van Mesdag. Gelet hierop leest de beroepscommissie in het aanhoudingsverzoek van klager tevens een verzoek van klager de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Gelet op artikel 69, vierde lid in verbinding met artikel 64 van de Bvt kan de voorzitter van de beroepscommissie hangende de uitspraak op het beroepschrift de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing schorsen. De voorzitter van de beroepscommissie acht, ook rekening houdend met de veiligheidsaspecten die een rol hebben gespeeld bij klagers aanmelding door FPC Dr. S. van Mesdag voor een longstayvoorziening, in het bijzonder gelet op de hiervoor genoemde procedure bij de rechtbank de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing thans jegens klager niet redelijk en niet billijk. Gelet daarop ziet de voorzitter aanleiding de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen tot het moment waarop de beroepscommissie op het beroep zal beslissen.

Zaaknummer:

16/2914/JB

Datum uitspraak:

29 maart 2017

Beroepscommissie:

Iedema, mr. M.

Boer, J.G.J. de

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de

Bevaart, mr. E.W. (sec.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Bjj art. 12 lid 6, 22b

Samenvatting:

Geen advies psychiater over noodzaak VIC-plaatsing. Pro justitia rapportage waarin advies over opleggen pijmaatregel wordt gegeven kan niet als recent advies psychiater over situatie t.t.v. behandeling tijdens die maatregel worden aangemerkt. Wel mogelijkheid nieuwe beslissing. Beroep gegrond, vernietiging beslissing, geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft verbleven in Teylingereind, welke inrichting niet beschikt over een VIC-afdeling.

Op grond van artikel 12, zesde lid, Bjj is de selectiefunctionaris bevoegd om een jeugdige te plaatsen op een afdeling voor intensieve zorg als bedoeld in artikel 22b Bjj na advies van een psychiater, die voor zover

mogelijk overleg heeft gevoerd met de behandelend gedragsdeskundige.

Vast staat dat de beslissing van de selectiefunctionaris is genomen naar aanleiding van het verzoek van Teylingereind van 1 juli 2016 dat door de directeur van Teylingereind is ondertekend. Er is geen advies van de psychiater overgelegd op basis waarvan dit verzoek is gedaan. Het overplaatsingsverzoek van de directeur van Teylingereind is niet mede ondertekend door de behandelend, of een andere, psychiater. In het verzoek wordt ook niet expliciet verwezen naar een advies van de behandelend psychiater en de daarin opgenomen gronden op basis waarvan de psychiater van oordeel is dat overplaatsing van klager naar de VIC-afdeling noodzakelijk is, zoals bedoeld in artikel 22b Bjj. In het overplaatsingsverzoek wordt gemeld dat Intermetzo na onderzoek tijdens de correctieplaatsing van klager, die blijkens de stukken mede tot doel had te onderzoeken of klager op een reguliere VIC-afdeling of een LVB-VIC-afdeling zou kunnen worden geplaatst, heeft geconcludeerd dat klager niet lijkt te passen op een LVB-VIC-groep. In het dossier ontbreekt het advies van Intermetzo, zodat niet kan worden vastgesteld in hoeverre dit advies mede afkomstig is van de psychiater van Intermetzo en of deze de noodzakelijkheid van overplaatsing van klager naar de VIC-afdeling heeft beoordeeld.

De over klager uitgebrachte pro justitia rapportages waarin de rechter is geadviseerd over oplegging van de pij-maatregel kunnen naar het oordeel

van de beroepscommissie niet worden aangemerkt als een advies van de psychiater als bedoeld in artikel 12, zesde lid, Bjj, welk advies naar haar oordeel recent moet zijn en betrekking moet hebben op de situatie tijdens de behandeling van de jeugdige krachtens de opgelegde pij-maatregel. Vanwege het ontbreken van een advies van een psychiater waarin op de bedoelde noodzakelijkheid wordt ingegaan kan niet inhoudelijk worden beoordeeld in hoeverre aan de criteria voor plaatsing als bedoeld in artikel 22b Bjj wordt voldaan.

De bestreden beslissing kan daarom niet in stand blijven. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. Zij acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Dit laat onverlet dat de mogelijkheid bestaat dat, rekening houdend met de huidige stand van zaken, een nieuwe beslissing wordt genomen.